

tasteriet. Ja, jeg synes endog, at Usundheden paa en uhyggelig Maade har bredt sig i de senere Aar, at Lyrikens Svamp er trængt selve Folket ind til Marv og Ben. Det er vel netop, hvad den nuværende religiøse Overspændthed — ligesom forhen den politiske — paa en saa sørgelig Maade har bevist. Jeg kommer forresten derved til at tænke paa, hvad jeg hørte idag, at Mødet derinde paa Højskolen skal være endt i en fuldkommen Forvirring. Vilh. Pram og hans Garde skal ligefrem have truet med at udtræde af Menigheden, fordi de anser den for ikke længer tidssvarende. Det er Rotterne, der forlader det vaklende Babelstaarn. . . . Men De ser saa træt ud, Frøken Ragnhild. Det er ikke værd, jeg taler mere. De skulde gaa ind og hvile Dem lidt.“

„Det har intet at sige . . . Jeg sidder blot og forundrer mig over, at det er en Præst . . . en kristen Præst, jeg hører tale. Jeg maa tilstaa, jeg forstaar bestandig daarligere, hvorledes De kan forlige saadanne Anskuelser som dem, De her — og ved saa mange andre Lejligheder — har udtalt, med det at være Kirkens betroede Mand.“

„Tal kun rent ud, Frøken Tønnesen! Sig kun ganske aabent, hvad De dog vistnok mener, at jeg maa være en Hykler, der i Grunden ler af den hele Guddommelighed, . . . en Fiffikus, der pligtskyldigt væver Kirkens Vadmél og forøvrigt lader Fiolen sørge. Jeg veed det godt. Det er Almenhedens Dom om . . . Pater Rüdeshaimer!“

„Det kan være. Men jeg har ikke sagt eller tænkt noget saadant. Jeg sagde blot, at jeg kunde ikke forstaa, hvorledes De med Deres Anskuelser kunde være Talsmand for en Lære, der just lægger Hovedvægten paa Menneskenes Følelsesliv og dertil tager baade Lyriken og Mystiken i sin Tjeneste. Ovenikøbet er De jo mere ortodoks i Deres Forkyndelse end nogen anden; jeg veed jo, at De næsten med Magt under-